



La possessió d'en Gabriel

El darrer episodi de la crisi del PP balear ha posat de manifest que qui mana totalment és Gabriel Cañellas. La diputada Joana Aina Vidal, després de desmarcar-se'n en dues ocasions, està a punt de ser expulsada.

Qui mana en el PP?, demanava un periodista a la diputada rebel Joana Aina Vidal. "Jo crec que Gabriel Cañellas", contestava. No era solament una opinió, era una constatació. Dels darrers esdeveniments que han ocorregut en el PP, se'n desprèn l'evidència: Cañellas mana totalment, igual que quan era president de tot: del govern, del partit i del grup parlamentari. Ara, formalment, únicament conserva la presidència del grup parlamentari. Però tant se val. A través del seus fidels controla tant la comissió executiva –i el partit– com el govern. No se li escapa res. Fins i tot sembla que Madrid ha "llançat la tovallola" i ha deixat que "a Palma" vagin fent. Només un processament judicial –per algunes de les tres qüestions que té obertes als jutjats– podrien allunyar del poder Cañellas. I potser que ni així.

Quan es va produir la dimissió de Soler els rumors deien que Cañellas "des de l'ombra" havia estat l'incitador. Ara ja no actua a l'ombra ni dissimuladament. Ell és el poder en el PP de les Balears. Com sempre. I, per altra banda, és el més lògic, ja que així ho volen els seus militants. L'afer Vidal i, secundàriament, la qüestió del solerisme, no sembla més que una nova constatació del poder de Cañellas. De fet, segons com vagin els esdeveniments immediats, el solerisme fins i tot podria esvaïr-se i quedar com una mena de terminologia periodística que servís per etiquetar

matisos, però sense cap capacitat d'incidència en el partit. Després d'anunciar la seva candidatura per als congressos insulars, ara sembla que fan anques enrere. No és solament que les possibilitats de guanyar siguin nul·les –que ho són– sinó que tenen dificultats per obtenir prou compromissaris per anar als congressos. Davant la manca de possibilitats el que queda del solerisme està

allunyament de l'aparell del partit i del canyellisme ha estat progressiu.

Vidal i Marí Tur foren els diputats que donaren contingut al solerisme. Convenceren –amb altres– Cristòfol Soler perquè creàs un corrent per presentar-se al congrés del PP (6 d'octubre). Foren els caps visibles del solerisme, atès que Soler no es desmarcava de l'aparell. Els soleristes apuntaven que tot responia a una estratègia conjunta. Així ho deixava entreveure el mateix Marí Tur a l'entrevista que aquest setmanari publicava en el número anterior. Tant Joana Aina Vidal com Joan Marí Tur anunciaren repetidament que votarien "en consciència" quan ho creguessin oportú. Això terroritzava l'aparell. La majoria absoluta (31 diputats d'un total de 59) és tan justa que una fuga, o dues, poden ser letals.

Durant el debat de l'estat de la comunitat –celebrat els dies 15, 16 i 17– una proposta de l'oposició per crear una comissió d'investigació era votada favorablement per Vidal. Marí Tur no era al plenari. Havia hagut de tornar a Eivissa, és clar que amb l'oportú –més oportú que mai– permís del grup.

La gran cita amb el ser o no ser del solerisme –si més no com a demostració de la capacitat de trencar amb el canyellisme– quedava ajornada a la setmana següent. La passada. El plenari –durant el curt període de sessions del Parlament balear no-

L'afer Vidal ha evidenciat que qui mana en el PP balear és Gabriel Cañellas. Qui no ho accepta se'n va, o el treuen.

pensant a renunciar a un nou enfrontament. L'afer Vidal mostra que la feblesa de Soler i dels seus seguidors fa molt probable si no una renúncia sí almenys una "retirada als quarters d'hivern" a l'espera de temps millors.

L'afer Vidal. Joana Aina Vidal és la diputada que es va abstenir en la primera volta de la votació d'investidura de Matas (juntament amb Marí Tur, si bé a la segona votació Vidal votà afirmativament). Des d'aleshores el seu



ARXIU / JOAN CELIA

més es fan sessions plenàries els dimarts de cada setmana— havia de discutir i votar una moció dels grups de l'oposició EU, PSM i PSOE perquè el Parlament creàs una comissió d'investigació. El motiu eren les reticències de l'oposició a les inversions —prop de mil milions— que el Govern ha fet per salvar Yanko. Segons sospita l'esquerra, molts d'aquests doblers podrien haver estat desviats cap a finalitats gens clares. En el plenari algunes veus fins i tot apuntaren que “podria haver-hi finançament irregular del PP”.

Al marge del rerefons de la qüestió, tothom estava neguitós per veure què faria Marí Tur. Que Joana Aina Vidal votaria amb l'oposició era cantat. Ella mateixa s'havia encarregat de deixar-ho entendre al llarg de tota la setmana anterior, dient que “tornaria” a votar en consciència. Marí Tur també deia que votaria segons la seva consciència. Els precedents —doble abstenció en la investidura de Matas, declaracions fortes contra la destitució de Soler i, sobretot, contra Cane-



llas— feien pensar que el vot del diputat eivissenc podria provocar el trencament, per primera vegada, de la majoria absoluta del PP.

A les 12.55 el Ple començava la discussió de la moció presentada per l'oposició. Intervingueren els representants dels diversos grups: Margalida Thomàs (EU), Antoni Alorda (PSM), Francesc Quetgles (PSOE) i Maria Antònia Munar (UM). Replicà des de la majoria Maria Salom, portaveu del PP. Un nou torn de paraula dels peticionaris i una nova defensa de la portaveu popular.

Eren les 14.15 quan el president Joan Huguet anunciava la votació. L'expectació era màxima. Poques vegades els bancs dedicats a la premsa del Parlament han tingut tants ocupants com aquell dia. “Vots a favor?”, demana Huguet. Tothom mira cap als bancs de la majoria. Només s'aixeca una persona: Joana Aina Vidal.

Un llarg “oh...” de decepció es deixà sentir des dels bancs de l'oposició.

A les 14.30 la diputada rebel feia una conferència de premsa

El grup parlamentari del PP (dalt) continua absolutament dominat per Gabriel Canellas (a l'esquerra), el qual controla igualment el partit. Ni la crisi interna ni Madrid han aconseguit esvaïr el seu poder.

Mètodes matemàtics Variable complexa

J. Penarrocha, A. Santamaria, J. Vidal

Una introducció a l'anàlisi de funcions complexes de variable complexa i les seues aplicacions. També s'hi tracten alguns temes avançats com ara la funció gamma, transformades integrals i desenvolupaments asimptòtics.



Universitat de València
"Educació. Materials", 17

Comunicar la ciència

P. Alberola, J. Borja, J. M. Perujo, J. Forcadell, C. Cortés, J. Bernabeu

Escriure un text científic significa utilitzar un registre lingüístic adequat que afavoresca la intel·ligibilitat del document. Aquest llibre us proporcionarà els esquemes bàsics que us ajudaran a sistematitzar les vostres aportacions científiques.



Edicions del Bullent
"Recursos", 2

Francesco

Josep M. Ballarín

Josep M. Ballarín afirma: "Tots els meus llibres surten d'aquest"



Edicions 62
"El Balanci", 293

L'últim Cambó (1936-1947)



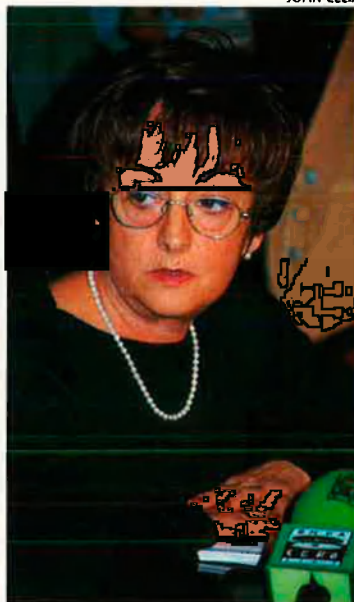
Borja de Riquer ens dibuixa el darrer Cambó com un polític complex que sintetitza prou bé les contradiccions històriques del catalanisme conservador.

Preu: 2.950 ptes.

Eumo Editorial

Segona edició, després d'haver estat durant setmanes número 1 en vendes.

JOAN CELIÀ



Joana Aina Vidal, la diputada rebel, en roda de premsa. L'aparell del PP demana la seva expulsió.

en la qual llegí un document prèviament redactat.

"La meua actitud política no és en absolut un acte de rebel·lia. Ni tan sols és un comportament indisciplinari que vagi en contra del partit. Ben al contrari, la meua actitud és una forma conscient i honesta d'anar en favor del Partit Popular, encara que sembli que es posa en contra de la majoria, de la majoria d'aquí" (...) "Pens que d'ençà que va esclatar la nostra crisi política -ja fa més d'un any i no de sobte en un congrés-, el Partit Popular de Balears no està fent valer molts dels compromisos proclamats en la campanya electoral autonòmica i després també reclamats per la direcció nacional, que treballa per un PP centrat, moderat, dialogant amb la resta de formacions polítiques i progressivament comprensiva de la pluralitat de l'estat" (...) "No és que jo estigui comproment la línia política del PP a Balears, sinó que, més aviat, caldria demanar-se si no seran les famílies internes -defensores de l'estatus quo de sempre- les que comprometen de forma preocupant l'estratègia del PP com a projecte general".

El to greu de la declaració de la diputada era ben adient. Estava

completament sola. El solerisme l'havia deixat a la seua sort. Verger, l'endemà, li demanava formalment i per escrit que deixàs el seu escó. Ella va manifestar que no tenia motius i en diverses declaracions a la premsa assegurava que confiava que la direcció de Madrid no l'expedientaria ni l'expulsaria.

Les coses, però, no semblen anar en aquest sentit. El coordinador general del PP, Àngel Acebes, dimecres, declarava a *Última Hora*: "quan un partit democràtic té unes normes no hi ha cap motiu perquè ningú les incomplisqui". I encara més: "el grup parlamentari pren les seves decisions per majoria, com qualsevol partit democràtic, i conforme a un reglament". Això, en la pràctica, és la desautorització de Vidal.

Què passarà? Està previst que Joana Aina Vidal -acompanyada de Soler i Marí Tur- vagi a Madrid a explicar-se. Els seus dos companys del que era el solerisme li donen així el seu suport moral. Però Vidal està sola. Marí Tur va dir després del plenari que "ara les coses, en el PP, s'estan arreglant", si bé ningú no sabia a què es referia. Comentant això, Vidal, va dir, en declaracions al *Diario de Mallorca*, que "amb el que m'està passant a mi, no puc compartir aquesta opinió". La diputada és ben conscient del que se li ve a sobre. Referint-se al fet de ser acompanyada a Madrid per Soler i Marí Tur l'encara membre del PP creu que "em poden acompanyar però som jo sola la que ha d'explicar a Acebes la meua actitud. Soler i Marí Tur no tenen els mateixos problemes que jo".

I el solerisme? Vidal l'enterra sense citar-lo: "És dur trobar-se sola, però les decisions s'han d'adoptar en llibertat i crec que la meua actitud és justa i honesta".

Al capdavant, l'afer Vidal ha posat de manifest que, com sempre, qui mana en el PP és en Gabriel Canellas. I com sempre qui no ho accepta se'n va. O el treuen.

Miquel Payeras